

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Meščanje!

Naši kandidatje za **II. volilni razred**, ki voli dne 16. aprila t. l., so naslednji:

Vladimir Hrásky

deželni inženér;

dr. Danilo Majaron

odvetniški koncipient;

dr. Ivan Tavčar

odvetnik;

Matija Zitterer

vitez di Casa Cavalchina

c. kr. stotnik v pokoji.

Narodni volilci.

Ljubljanske volitve.

Pogled po mili domivini slovenski nam ne kaže baš veselih prizorov, a najtožnejši je pogled v belo Ljubljano, kjer so se danes začele dopolnilne volitve v mestni zbor. Osem let je še le, odkar smo z velikim naporom udrli v dolgo naskokovano nemškutarsko trdnjavo in priborili si večino. Zavlada je takrat velika radost po vsej Sloveniji, takrat si je složna bela Ljubljana osvetlila lice pred slovenskim svetom in od takrat vladala je narodna stranka v mestni hiši v lepi slogi in vzajemnosti.

A ta sloga in vzajemnost ni bila dolgotrajna. Seme, ki ga je sejnal krivi prorok v Gorici, začelo je osobito v Ljubljanskih, za tako ljuliko posebno plodovitih tleh, poganjati kali in izvajati posledice v javnem življenju. Začeli so se napadi na najboljše naše pesnike in pisatelje, smešilo se je gibanje čitalnic, pevskih društev, zasmehovale so se dramatične predstave, narodna, v prvi vrsti pa naša telovadna društva celo ovajala kot izdajalska. In za

vse to dobival je herostratski pisun še zaupnice in priznalna pisma!

A vse to je bila še le ouvertura poznejšim dejanjem. Ko so z rečenimi koraki razcepili poprej jedino narodno stranko na dvoje, začeli so misliti in snovati, kako bi dobili vse vodstvo v roke. Hegemonija, samosilstvo, to je smoter, za katerim teže z vsemi silami. V dosego tega smotra navalili so se najprej na naše politiško društvo, predno je še zagledalo beli dan, potem poskušali se na raznih voliških pri volitvah v deželni zbor in pri raznih družih prilikah ki so še vsakomur v živem spominu. Deželni zbor zaključil se je sicer z znanim kompromisom, v katerega pa nikdar nismo imeli prave vere, dobro vedoč, da je to le kratko premirje, kateremu bode sledil še strastnejši boj.

In temu boju bile so za klerikalno stranko zaželeni povod dopolnilne volitve v mestni zbor Ljubljanski: Tej stranki ni bilo namreč dovolj, da smo pri vsaki volitvi prav skrbno ozirali se na duhovski stan, da smo mej svoje kandidate redno jemali par duhovnikov ali pa priznanih pristašev klerikalne stranke in sploh tako skrajno lojalno postavili, da je klerikalna stranka v mestnem zboru imela že faktično večino. Tej stranki ni bilo dovolj, da smo ž njo pri vsaki priliki rahlo ravnali, kakor z jajcem, hotela je še več — popolno nadvlado.

V ta namen pričela je že pred štirinajstimi dnevi svoje krtovsko delovanje in uprizorila agitacijo, kakeršne še ni bilo. Volilci in volilke še neso imeli glasovnic v rokah in že so kapelani, ki imajo vsak dan po štiriidvajset ur prostega časa, začeli pobirati pooblastila in letali od hiše do hiše. Pritiskali in mečili so volilce na vse možne načine, stiskali jim novce v roke in ker ni šlo drugače, ponarejali so pooblastila — doslej je šest taciš žalostnih slučajev konstatovanih — jemali so volilcem glasovnice, ali pa celo, kakor pri sv. Petru z lece naznanjali, da imajo vse volilke prinesti svoje glasovnice v farovž.

Doslej veljalo je v nas načelo, da smo vsi priznavali kandidate, ki so jih volilci določili na volilnem shodu. Klerikalna stranka krenila je tudi v tem oziru na stransko pot. Na shodu je sicer

priznala nekatere kandidate, a to je bilo le na videz, v resnici pa je takoj začela delovati za svoje tihotapske kandidate v vseh treh razredih.

Da je potem takem volilni boj postal jako ljut, umeje se ob sebi. Ko smo imeli boje z Nemci in nemškutarji, ni bilo toliko strasti, kakor jo je sedaj kazala klerikalna stranka. Zato pa je bila udeležba v tretjem razredu tudi tolika, kakor še nikoli, kajti danes bil je boj mej napredkom in nazadnjaštvom, mej lučjo in temoto.

Kakšen je današnji izid, še sedaj ne vemo, ko pišemo te vrstice. To pa je gotovo, da bode tudi negativen izid nam na korist. Vzdrnil nas bode iz naše brezskrbnosti in mlačnosti, da bodemo tako v delo vzeli zanemarjeno organizacijo svojo in uživotvorili svoje potrebno politiško društvo, da bodemo sploh odslovili dosedanjo taktiko popustljivosti in z vso odločnostjo postavili se po robu. Tesneje bodemo sklenili svoje vrste in z vso energijo bili boj, ki so nam ga klerikalni fanatiki usilili. Pod zastavo odločnosti zbirali se bodo vsi naši somišljeniki in sploh vsi razumuiki slovenski, kajti sedaj je vsacemu jasno, kaj se namerava. Klerikalna stranka prerezala je prt mej seboj in mej nami, kajti pokazala je, da jej ni za mir in za narodno delovanje, ampak da jej je narodnost le sredstvo in da bi rada vsacega spravila s pota, dokler ne trobi v njen rog.

Zato nam bode usiljena borba velike koristi, kajti spravila nas je že na delo in v kratkem bode popravili, kar smo doslej zanemarili.

Naš program.

Slovenci smo čudni ljudje; od besed do dejanj, od teorije do prakse nam je navadno jako dolga pot — ali pa ostajamo le pri besedah in praznih sanjah. Koliko lepiš načrtov so že razpravljali časniki naši; koliko krasnih idej smo viharno pozdravljali pri raznih shodih, zborih in slavnostih, a koliko takih načrtov in idej smo uresničili? Res je sicer, da živimo v težavnih časih, ko nas vsestranske neprijazne okolnosti ovirajo pri izvrševanju narodu našemu koristnih načrtov in idej, ali priznati moramo, da smo marsikak neuspeh zakrivilni sami

LISTEK.

U l o m c i.

Spisal Se vničan.

8. Boj za obstanek.

Nečem, niti bi bilo dostojno povedati vam na kak način je usadil črešnje mimogredoč popotnik za plotom našega dvorišča. Dovolj bodi, da so pognale ter ugodno rastle v dobri zemlji. Bilo jih je prav mnogo. Kacih 5 stebelc je glede jakosti in velikosti nadkriljevalo vse druge. Nekoliko mesecev pozneje šel sem zopet mimo plota. Tedaj raslo je samo še onih 5, druge bile so zadušene, umorjene. Koreninice ostalih pet izsesale so toliko močij iz tal, da so se posušile male, šibkeje.

Drugo leto.

Še so rastle 4 črešnje, a ne same. Veter bil je zanesel na ono mesto koprivnega semena. Vrlo uspevale so koprive, črešnje zaostajale so pa v rasti in hirale.

Pogledat šel sem jedenkrat kasneje tja; našel sem še štiri črešnjeve steblice, a bila so suha, zadušena.

Tretje leto.

Mej koprivami uspenjala se je kvišku ponosna vitka konoplja. Nikdo se ni brigal za njo, le tiči so poletavali k njej ter obirali jo, ko je dozorela. Ostalo seme je popadalo na rodovitna tla.

Četrto leto.

Na naznačenem kraju rastle so same vitke konoplje; ni jedne nadležne koprive ni bilo najti več. Tudi nje zamorile in uničile so močnejše konoplje.

* * *

Ribe sem lovil.

Tam mej vitkim vrbovjem ob obali, jedva ped nad zemljo napredel je bil pajek svoje mreže ter za peresom skrit prežal na svoj plen.

Kar prifrči debela muha, zadene se v mrežo in ujeta je bila. Takoj jo je imel pajek v svojih kleščah.

Tolsta, zelena žaba v travi čepeča opazovala je ta prizor, odlašala ni dolgo, — jeden skok in zginila sta muha in pajek v njenem želodcu. Oblastno in radostno je zopet čepela na tleh.

Mej tem se prikrađe iz vode dolga belouška in se oprezno bliža žabi. Bila je jedva za korak še oddaljena od svojega plena, ko jo opazi žaba, toda predno se more rešiti v skoku, že jo popade kača ter jo močno drži za zadnje noge.

Kako se uboga žabica brani, trepeče in žalobno regeta, dočim belouška premotriva in poskuša, kako bi laže požrla svoj plen. Že ji je glava v goltanci, samo zadnje noge še mole ven obupno trepetajo na okrog. Naposled i one zginejo v kačjem žrelu.

Belouška se zopet zviže v svoje počivališče nazaj. Čez nekaj trenutji jo uzre v zraku plavajoča štorcklja, mahom puhne na njo ter ji razkrši glavo, potem pa popade in odnese v gnezdo svojim gladnim mladičem.

Tako se godi v rastlinstvu, tako v živalstvu in kako grozovit je ta boj še v človeštvu!

9. Maršalska palica v telečaku.

Bile so vojaške vaje in jeden polkov je zasel goščavo pred K... vasjo. Njej na desno razprostiral se je mal holmec, na katerem je rastlo nekoliko smrek.

„Gospod feldvebel!“ oglasi se korporal, ki je bil na skrajnem desnem krilu. „Bi li ne bilo prav dobro, ako bi se zasel oni le griček na desni?“

„Kaj bode neki vi svetovali siromak! Brigajte se rajše za svoj roj!“

Oddaljil se je narednik ter bližal se lajtnantu.

s svojo nesložnostjo in malomarnostjo. Le pomislimo, kolikokrat smo čitali, slišali in z naudušenjem odobraval besede, da smo Slovenci majhen in reven narodič, katerega je neprijazna usoda mnoga stotletja upregala v teški jarem le tujcem v korist in kako ga je konečno hotela narodno upropastiti, razdelivši ga mej tri države (namreč mej Italijo, Avstrijo in Ogersko) in v naši državni polovici zopet na šest pokrajin. In že štirideset let propovedujejo naši najboljši možje, da bode taka razcepjenost narodu našem pogubonosna, ako se vsaj v naši državni polovici ne združujemo in skupno naudušujemo in delujemo z istimi sredstvi za jedne in iste cilje. Dolgo vrsto let že prešinjala je celo priprosti narod zavest, da moramo po ustavnej poti zopet združiti ono, kar je usoda razdelila, da moramo Slovenci po postavnej poti doseči združenje vseh Slovencev v jedno samo upravno skupino, ki bode sama skrbela za notranje svoje potrebe, kajti le tako bode trajno zagotovljena bodočnost slovenskega naroda.

To so bile res lepe sanje, ki so dajale celo našem priprostemu ljudstvu neko samozavestno živahnost. Toda bile so samo sanje, ki so se razpršile v prazen nič, kakor hitro se je poleglo prvo naudušenje.

Nastala je za tem na Slovenskem neka apatična zaspanost; čakati smo nekako začeli, da nam bodo pečene tice letale v usta. Slovenci v „središči“ so skoro pozabili na svoje brate ob periferijah, tako da danes ne poznajo niti socialnega niti političnega življenja Slovencev zunaj dežele Kranjske. Le na Koroško obrnejo včasih „zaradi lepšega“ svoje oči. Za naše narodne težnje in pritožbe o neodpustljivej egoistiški malomarnosti „središča“ niti ne izvejo, ker naših časopisov ne čitajo. Ni čudo torej, če tožbe in prošnje Slovencev ob periferijah ne dobe odmeva v središči; ni čudo, če smo začeli ob jezikovnih mejah čedalje hladneje gledati v središče, ki se za nas ne zmeni in se tudi zmeniti ne more, ker niti domačega doma ne more osnažiti in urediti; ni čudo, če se je mej „srcem“ in „zunanji udi“ slovenskega telesa pretrgala skoro poslednja vez, ko je „srce“ pozabilo svoje dolžnosti do „zunanjih udov“, mej tem, ko so se poslednji zanj čestokrat žrtovali; da, ni čudo, če smo ob periferijah zgubili skoro poslednje upanje, da bi v središči pod jedno samo zastavo mogli uspešno voditi po bojnem polji do zmage ves narod slovenski.

Ko so se na tak način trgale in ohlajale mejsebojne vezi ter je narod naš čedalje bolj zgubljal svoje idejale, ki so ga še pred par desetletji ogrevali v borbi za „sveto narodno stvar“, začeli smo se Slovenci v posamičnih pokrajinah vsak po svoje, torej povsod drugače boriti za svoje narodne pravice; v vsaki pokrajini smo dospeli do drugačnega političnega položaja, ki nam postaja večinoma neznošen in narodnemu obstanku marsikje nevaren. In da se je pri Slovencih tako daleč razvil pokrajinski separativizem, to je najžalostnejša resnica glede na današnji občeslovenski položaj!

Na podstavi takega separativizma so se rodili

„Gospod lajtnant“, dejal je skrivnostno. „Ali bi ne bilo umestno zasesti oni le grič?“

„Kaj brbljate, brigajte se za svoj vod!“

Stopil je lajtnant k nadlajtnantu; te mu šepnil na uho: „Dobro bi bilo, ko bi zaseli ta-le grič.“

„Čemu?“

Bližal se se je nadlajtnant stotniku.

„Gospod stotnik, ta holm bi se moral zasesti!“

„Zakaj neki?“

„Gospod major“, je dejal stotnik tihim glasom: „Tam-le oni grič ni zaseden in prav umestno bi bilo — — — — —“

„Kaj me bodete Vi poučevali!“

Sunil je major vrancu ostroge v trebuh ter zdirjal proti podpolkovniku.

„Ti! oni le grič ni zaseden. Le poglej, kako lahko nas sovražnik preseneti.“

„Ne brigaj se za to!“

Major se je vrnil, a podpolkovnik je odjezdil k polkovniku.

„Gospod polkovnik, uprav potrebno bi bilo, da bi jedno kompanijo odredili na oni le grič.“

„Dragi moj! na to sem že mislil davno. Zahvaljujem se Vam za Vaš svet“, rekel je ironično.

A še le ko je podpolkovnik obrnil konja, pozval je polkovnik adjutanta, ki je pušil v senci cigareto.

in stojé pa tudi današnji naši narodni „voditelji“. Dogaja se celo, da tak voditelj niti ne misli na celo svojo deželico, ampak le na svoj volilni okraj. ter skuša s kakimi pridobljenimi „drobtinami“ zadovoljiti svoje volilce, da mu pri prihodnjih volitvah ne obrnejo hrbta.

Te „drobtinice“ nam pa visoki krogi delijo sem ter tje v obliki kake državne podpore za uravnanje tega ali onega klanca, ki pa je dobil milost v vladnih očeh večinoma le radi svoje strategične važnosti. V narodnostnem oziru pa nam ne dele niti drobtinic, pač pa nam še hitreje kot po drobtinica zopet jemljejo ono, kar smo že imeli. „Velikanske“ narodne pridobitve na Kranjskem pa so naše tamošnje velike politike zazibale v sladko brezskrbno spanje, da ne vidijo nič, ne slišijo nič, „kot bi bili mrtva stvar“, kaj se godi zunaj mej presrečne vojvodinje Kranjske. — Poleg tega pa so mnogi tako imenovani „voditelji“ naši zašli na stranska pota nesrečnega koristolovstva, da v vednej skrbi za svojo bodočnost, svojo čast in mast pozabljajo na najnujnejše potrebe naroda slovenskega. Z mirnim srcem lahko podpisemo trditev, da narod slovenski nima takega vodstva, kakršnega je vreden in potreben, nima vodstva, ki bi se zavedalo svoje prave naloge in ki bi vselej in povsod imelo, ali hotelo imeti pred očmi koristi celokupnega naroda. Žalostno je, ako dobri voditelji nemajo dobrih vojakov, a še žalostnejše je, ako čvrst in dober narod nima dobrih voditeljev.

Vender pa so se od časa do časa oglašali v časnikih naših glasovi iskrenih rodoljubov slovenskih, ki so ostro obsojali dvigajoči se pokrajinski separatizem, grajali napačno in pogubno „vodstvo“ ter vzbujali čitajočemu občinstvu ljubezen do onih uzvišenih idejalov, ki so že pred več desetletji prešinjali in ogrevali ves narod slovenski. In taki glasovi niso ostali brez odmeva, marveč dobili so dostojen odmev v srcih zavednega našega ljudstva. Zlasti pa so dobivali zasluženo priznanje in krepak odmev glasovi, da se morajo tako imenovani „narodni voditelji“ združiti v složno delovanje, da si morajo osnovati tak program, katerega z oduševljenjem pozdravi in odobri ves narod slovenski.

Če si pa narodni voditelji bočejo osnovati jasen in določen program, katerega bi morali potem tudi natančno izvrševati, morajo se o posamičnih točkah programa razgovarjati in konečno zjediniti, morajo se dalje pogosto shajati, da se razgovarjajo o vprašanjih, katere je kolo časa pritiralo na površje, in da na podlagi narodnega programa določijo svoje postopanje pri reševanju takih vprašanj.

* * *

Kako je torej morala razveseliti vsakega pravvega rodoljuba vest, da se slovenski državni in deželni poslanci snidejo letos o Veliki noči v Ljubljani, da se dogovore in združijo v složno delovanje na vseh črtah političnega življenja in bojevanja. Nameravanega shoda poslancev sicer nismo dočkali, ali zatrdilo se nam je, da bode omenjeni shod letošnje poletje neoporečno. „Meglio tardi che mai — bolje pozno ko nikoli“, pravi italijanski pregovor.

10. Poljubovanje.

Poljubovanje je nam Evropcem kot znak srčne naklonjenosti tako običajno, da je zmatramo za prirojeno.

Toda to ni povsem res. Vlastno se nam zdi poljubovanje je tedaj, kadar je izvabi nagnenje v kakošno nam drago bitje. Laponci nadomeščujo poljubovanje s tem, da nos ob nos drgnejo. (Vsekako Laponci še nemajo bakrenih nosov, če tudi tega morda že ni prouzročila napredujoča omika.) Živo si domišljam, kakšen smeh bi mi vzbudilo, da vidim obilotrebušnega strijca, ki je baš z vlakom došel, kako drgne ves vnet svoj bakreni nos ob mehki in nežni nosek svoje mične nečakinje, tako močno, da skoro iskre žaré.

In zakaj bi se ne zdelo naše poljubovanje Laponcu baš tako smešno. (Konec prih.)

Shod slovenskih poslancev se bode torej vršil tekom letošnjega poletja! Veselimo se tega dogodka! Ko si bodo stali nasproti državni in deželni poslanci vseh slovenskih pokrajin, zastopana bode na shodu cela idejalna naša „združena Slovenija“.

Glavna točka tega shoda naj bi pač bila: ustanovitev jasnega in določenega vse-slovenskega programa, oziroma oživenje starega programa, ki je od l. 1848. ogrevailu nauduševal narod slovenski.

Doslej smo namreč pri poslancih naših bridko pogrešali jednotnega, jasnega, in celokupnemu narodu koristnega programa; „voditelji“ naši niti sami neso imeli, ali neso hoteli imeti pred očmi jasnega cilja, kamor naj vodijo narodič slovenski. Prva točka tega programa je vsekakor ta, da se mora narodna ravnopravnost izvršiti za ves narod slovenski jednako in h kratu, kakor določuje ustavnega zakona člen XIX., ki daje vsakemu narodu, kakor juridiški osebi, pravico, da si varuje in neguje narodnost in jezik. S to najvažnejšo točko slovenskega programa bodo zastopniki naši branili in zagovarjali celo avstrijsko ustavo proti onim, ki jo v našo škodo rušijo.

„Voditelji“ naši morajo kreniti druga pota, katera naj določno označuje slovenski program! Odreči se morajo nedostojne „beraške politike“, kajti kdor ima pravico zahtevati, temu beračiti ni treba. Neumljivo nam je, kako more pravi zastopnik slovenskega naroda beračiti drobtinic z bogato obloženih ustavnih miz, ter za drobtinice že naprej polagati na državni oltar ogromne žrtve v imenu svojega naroda, ko vendar ustava govori drugače, ter deli vsem avstrijskim narodom enakih pravic z jedno in isto roko. — Torej ne drobtinic, ampak cel hlebec!

Ako so pa razmere za popolno izvršitev narodne ravnopravnosti zdaj neugodne, kakor se nam vedno zatrjuje, ne sme nas to plašiti, da črtamo in odlagamo točko za točko iz svojega programa — na ugodnejše čase, ampak toliko zavestneje in odločneje stojmo za uresničenje svojih idejalov! Uničili nas niso do zdaj in ne bodo nas tudi v bodoče! Mejtem, ko smo že 10 let s klobukom pod pazduho lazili okolu ministrov, ki so nas odpravljali le s praznimi obljubami in smo pri vsem tem pohlavno obračali tja gori svoje oči, začela je mreti v srcih naših gorečnost za svoje idejale in začeli smo nekako narodno dremati. Ako bi se pa bili zastopniki naši odločno držali svojega starega programa in bi morebitne ponujane „drobtinice“ celo svečano odklanjali, ter odločno, kakor nemški konservativci „versko šolo“, zahtevali popolno izvršitev narodne ravnopravnosti v zmislu narodne avtonomije; ako bi bili svoje volilce in sploh ves narod poučevali in politično izobraževali, kakor delajo nemški zastopniki, bi se narod slovenski danes vse drugače znal sam upirati germanizujočim in poitalijančujočim težnjam, sam bi vse odločneje znal boriti se za slovensko uradovanje, kajti zavedal bi se svojih ustavnih pravic, zaupal bi jedino le samemu sebi in svojim poštenim in postavnim zahtevam, — ponemčevati in poitalijančevati bi se ne pustil, kakor se zdaj pusti. V desetih letih „beraške politike“ je pa izginil s Slovenskega narodni ponos, izginilo zaupanje v svojo moč in svoje pravice — in narod se je naučil biti ponižen, tako ponižen, da lahko vsakdo . . . gazi njegove narodne svetinje, ne da bi upal upirati se mu in ne da bi ga tako ravnanje bolelo. To je sad današnje politike!

Toda odslej bodi to drugače! Zastopniki slovenskega naroda naj pri bodočem shodu dobro preudarijo današnje politično položaje naše in naj se vender že odločijo za drugačna pota in to glede na „visoko“ in domačo politiko. Doma naj stopijo v tesneje zvezo z narodom, katerega naj na volilnih shodih poučujejo in poslušajo njegove želje. Vsem poslancem pa bodi živo pred očmi naloga, da začnejo po nekem stalnem načrtu politično izobraževati narodne mase, kolikor se to že zdaj ne godi, da bodedo kedaj res smeli s ponosom govoriti o „politično dozorelem“ narodu slovenskem, ki je pripravljen za vsak mogoč slučaj na političnem obnebj. Državni in deželni poslanci naj ne bodo le narodni „voditelji“, ampak tudi „narodni delavci“ in iz slednjega srca naj izgine načelo, katero je izrekel neki „prvak“: „Narod mora ostati neumen, če hočemo, da se bode nam dobro godilo!“ „Nova Soča“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 15. aprila.

Agitacije konservativcev.

Pomenljivost letošnjih deželnozborskih volitev dobro spoznavajo nemški konservativci, zaradi tega so pa že začeli velike agitacije. Prizadevajo si posebno, da bi več svojih pristašev spravili v deželni zbor. Katoliška društva sklicujejo shode volilcev. V Terrasu pri Hornu je Dunajski inženier Meixner na takem volilnem shodu proslavljal uspehe kristjanske ideje pri občinskih volitvah na Dunaji in glede šole naglašal, da se konservativci ne bodo zadovoljili samo z razdelitvijo otrok po veroizpovedanjih. Volilni shod je potem postavil za kandidata konservativnega kmeta, ki je pri volitvah pred šestimi letih zgubil svoj mandat, ker volilci neso morali konservativnega poslanca. Včeraj je bil shod konservativnega društva Dunajskega IV. okraja v Klosterneuburgu na katerem so konservativci slavili svoje uspehe na Dunaji. Liberalci se boje, da se bode konservativcem posrečilo odtrgati jim mnogo mandatov. Konservativci so v ugodnem položaju, da jih bodo podpirali vsi protisemiti. Če bode liberalizem poražen pri bodočih deželnozborskih volitvah na Dolenjem Avstrijskem, je temu največ krivo židovstvo, katere je liberalne ideje zlorabilo v svojo korist.

Vnanje države.

Shod treh ministrov.

Dunajski list je izvedel, kakor trdi iz gotovega vira, da se koncem maja v Karlovih varih snidejo nemški kancelar Kaprivi, avstrijski minister vnanjih zadev grof Calnoky in ministerski predsednik italijanski Crispi. Namen temu shodu bi bil seveda utrditi tripelaljanco. Prav velike važnosti ta shod ne bode, če se tudi snide zaradi tega, ker tripelaljanca ne sloni na teh treh možeh. Crispiju se stališče maje, Kaprivi nema odločevati vnanje politike, temveč jo hoče voditi cesar sam in zatorej ta dva moža ne moreta nikomur jamčiti, kaka pota bode hodila vnanja politika Italije in Nemčije.

O potovanju nemškega cesarja v Rusijo.

Cesarja Viljema bode v Rusijo spremljal nemški državni kancelar Caprivi. Cesar se bode vozil na jahti „Hohenzollern“ v Peterhof. Cesarsko ladjo bode spremljali dve ladiji. Potovanje cesarjevo bode imelo političen pomen, ker bi drugače cesarja kancelar ne spremljal. Cesar bode skušal zagotoviti si prijateljstvo Rusije, ker se mu bode pa javaljne posrečilo, ker Rusija se trdno drži politike, da si mora obraniti proste roke. Knez Bismarck si je dolgo prizadeval, da bi si dobil naklonjenost Rusije, pa vsi njegovi napori bili so zaman. General Caprivi pa najbrž ne bode dosti srečnejši. Pri kakem banketu si bode ta nemški in ruski vladar laskavo napivala, to bode pa tudi vse. Odnosaji mej Nemci in Rusi bodo pa ostali prejšnji.

Smrt Stojanova.

Znano je še našim čitateljem, da se je govorilo, da predsednik bolgarskega sebranja Caharija Stojanov ni umrl naravne smrti. Tedaj se je potem zatrdilo oficijalno iz Bolgarije, da je Stojanov umrl naravne smrti. Sedaj se pa zopet mej pokojnikovimi prijatelji širijo vesti, da je Stojanov bil otrovan. Kakor se poroča iz Sofije „Telegrafulu Roman“, zahtevajo pokojnikovi pristaši, da naj se truplo njegovo izkoplje, da je preiščejo kemiki. Govori se, da so nekatere osebe, ki so zapletene v Panicino zaroto izpovedale marsikaj, iz česar se da sklepati, da je predsednik sebranja umrl nasilne smrti. Seveda tej vesti rumunskega lista ne gre prevelike važnosti pripisovati, ker je jako nezanesljiva, kakor vse vesti, ki prihajajo iz bolgarske prestolice.

Organizacija belgijske delavske stranke

razvidi se iz letnega poročila, katero je predložil generalni odbor delavske stranke delavskemu kongresu v Löwenu. Na tem kongresu bilo je zastopanih 144 delavskih društev po svojih odposlancih. Lani so stranki pristopilo vse belgijske socialno-republičanske zveze, skoro vsi rudarji, Antwerpenski mornarji in pristaniški delavci. Gentski socialisti širili so svoje ideje po Flamanskem. V Hennegau u in v Lüttskem okoliši osnovalo se je mnogo delavskih zvez. Omeniti je, da se snujejo vedno nove produktivne zadruge, ki dobro uspevajo. Gentski in Antwerpenski ključničarji, tobačni delavci in Bruseljski ključničarji osnovali so skupne delarnice. Zadruga socialističnega narodnega doma v Bruselji je lani imela 3911 članov in 3.300.000 frankov prometa. Dva socialistična lista, ki sta razširjena v 80.000 eksemplarih, pobijata „krvavi davek“, kateri je buržuazija naložila belgijskim delavcem. Osnoval se je odbor za zagovarjanje delavcev pri sodiščih, ki je sestavljen iz odvetnikov. Poročilo priporoča, da bi delavci dne 1. maja demonstrirali za osemurni delavnik, dne 25. maja pa za občno volilno pravico. Iz poročila se razvidi, premogokopi v Charleraiskej dolini neso pristopili stranki belgijskih delavcev, temveč k vitezom dela. Končuje pa poročilo z izjavo, da so člani belgijske delavske stranke odločni republičani in socialisti. Iz tega poročila je vidno, da je belgijska delavska stranka že faktor, s katerim treba resno računati.

Dopisi.

Iz Čemšenika 7. aprila. [Izv. dop.] O Velikinoči je običaj v Slovincih, da se dele piruhi. Mej družimi bil je za nas posebno zanimiv dopis iz Moravske dekanije v „Slovinci“ št. 62., katerega prepis poslal mi je prijatelj te dni — za piruhe. Ker je „Slovenec“ v nas tako redek, da izvemo njegova poročila še-le tedaj, ko jih že drugje pozabijo, odzvati se morem stoprv danes k zadnjemu odstavku omenjenega dopisa „Slovenčevega“. To storiti mi je pa tudi dolžnost, da si ne bode te mislili, gospod urednik, da Vam poročam neresnico in da si ne bo mislil „Slovenec“ niti častito njegovo čitateljstvo, da imate neresnicoljube dopisnike.

Delovanje in življenje g. R. poznajo častiti čitatelji „Slov. Naroda“ gotovo vsaj nekoliko in po tem poznavanju tudi lahko sami sklepajo, kako hvaležnost in pripoznavanje more uživati. Nimam namena obširno razkrivati, kar smo pretrpeli in kar bi gotovo ne bilo prijetno g. R. — spisala bi se precejšnja brošura —, omenjam le, da se mi g. pisatelj omenjenega dopisa ne zdi prav — resen. Saj mu mora vendar znano biti, to ve pri nas vsakdo, da si g. R. ni pohabil svojih zdravih udov v „teh strmih gorah“, marveč v sosedni, torej tuji župniji. Kaka naj bo torej zahvala? Prepričan sem, da je velika večina mož naše župnije se veselila ko je čula, da g. R. odide, in prav tako sem prepričan da bo z nami zadovoljen oni gospod, katerega nam je odločil Bog naslednikom ranjega nepozabnega gospoda Tomelja. Glede požrtvovalnosti usojam si pripomniti, da se hromi gospod gotovo ni tako za nas žrtvoval, kakor zá-se, ali kakor se je g. kapelan za nas in za svojega hromega predstojnika. — Gosp. „Slovenčevega“ dopisnika pa opozorujemo, naj se v naše razmere ne utiče, ako mu je g. R. drag, sicer bomo prisiljeni resnici na ljubo marsikaj razkriti!

Domače stvari.

— (Volitev v III. razredu.) Udeležba pri dopolnilni volitvi bila je jako velika in skrutinij je trajal do 1/4. ure popoldne. Izvoljeni so kandidatje „Narodnega volilnega odbora“ ob enem kandidatje klerikalne stranke: Ignacij Valentinčič z 251, Ivan Tomšič z 242, Oroslav Dolenc z 237 glasovi in kandidata klerikalne stranke Fr. Peterca z 211, Jos. Prosenc z 202 glasoma. Kandidatje obrtnega društva dobili so: J. Föderl 145, F. Zupančič 145, M. Kunc 142, Jarnej Žitnik 143, J. Počivavnik 115 glasov. Urednik Železnikar dobil je 46 glasov.

— (V sobotnej številki „Slovenčevej“) navaja g. dr. Šusteršič mej drugim, da je na volilskem shodu I. razreda glasoval tudi neki volilec, ki ga zaman iščemo v volilnem imeniku I. razreda. Na naše poizvedovanje zvedeli smo, da je ta dr. Šusteršičeva trditev istinita, a dostaviti nam je, da se je dotični volilec od leta 1883 v tem razredu nahajal in da je isto leto ravno vsled reklamacije dr. Šusteršiča sedanjega šefa v I. razred prišel. Ker je bil dotični volilec torej sedem let v I. razredu in plačuje vsled pomnožitve svojih kupčij ravno letos približno 300 gld. davka več nego prejšnja leta, ni mu na um prišlo, da bi ga ravno letos v nižji razred uvrstili in stoprav v soboto večer prepričal se je na svoje ne majhno presenečenje o istinitosti, da je — dasi za dva volilca I. razreda davek plačuje, seveda le letos (ker je čas za reklamacije že potekel) volilec II. razreda.

— (Iz Celja.) Čitateljem „Slov. Naroda“ je znano, koliko hrupa je napravila mej Celjskimi Nemci in nemškutarji vest, da je novi okrajni odbor prišel na sled večjim goljufijam, ki jih je storil, za dobe prejšnjega odbora takratni tajnik Brau. Čulo se je, da se je napravila kazenska ovadba, in začela preiskava. Potem je pa vse potihnilo, kakor da je vse zaspalo. In res, preiskovalni sodnik dr. Wokaun še — kakor čujemo — prič, ki jih je okrajni odbor naznanil v kazenski ovadbi meseca novembra lanskega leta, ni zašlišal koncem marca letošnjega leta! — Ne vemo, ali se vrše drugje preiskave tudi tako naglo. Okrajni odbor, kateremu se ta naglost ni nič kaj dopala, je v posebnej ulogi celo reč predložil pravosodnemu ministertvu. Uloga je menda še mej potom z Dunaja v Celje (zarad pojasnil) običala v Gradci, pa glej čudo, preiskovalni sodnik je sedaj oživel, in kakor čujemo, zaslišujejo se že priče na vse kriplje.

— (Občni zbor „Pisateljskega podpornega društva“) je bil v soboto 12. t. m. v steklenem salonu čitalniške restavracije. Po nagovoru predsednikovem poročal je tajnik prof. Rutar o društvenem delovanju od zadnjega občnega zbora 13. aprila 1889. Društveni odbor se je večkrat shajal in reševal tekoče posle. Predavanji sta bili samo dve (18. decembra je predaval prof. Rutar o „Gospodstvem polji“ in 18. januarja prof. Levec o Levstikovi literarni zapuščini), ker je bilo v zadnjih mesecih preveč drugih veselic. Najsijajnejši je bil Trstenjakov spominski večer dne 29. marca t. l., o katerem je „Sl. Narod“ pred kratkim poročal. Društvo je gmotno podpiralo dva odlična slovenska pesnika in vdovo umrlega pisatelja. Najponosnejše sme društvo biti in Vodnikovo slavnost dne 29. in 30. junija l. l., katero je društvo, oziroma njen predsednik, vseskozi vodilo. Tudi letos uzida društvo spominsko ploščo pokojnemu Tržaškemu škofu in začetniku slovenske proze, Matevžu Ravnikarju, na Vačah ter priredi potem veselico v Litiji. V bližnji bodočnosti namerava društvo uzidati ploščo matematiku Vegi. Tako si prizadeva društvo vsestransko buditi sedanji rod, da posnema naše slavne može. Zanimanje za društvo nekoliko ponehuje, deloma ker je literarno delovanje tudi pri drugih narodih sedaj bolj opešalo. Vender je število članov ostalo skoro isto, namreč znaša sedaj 134 udov (1 častni, 37 rednih in 96 podpornih.) Zlasti so vztrajni društveniki, ki živé daleč od svoje domovine. Želeti bi bilo, da se tudi doma ponovi zanimanje za to društvo, zlasti ker je njegovo gmotno stanje prav ugodno. — Zatem čita blagajnik, nadzornik Žumer svoje poročilo, iz katerega se razvidi, da je imelo društvo v pretečenem opravnem letu 161 gold. 67 kr. dohodkov, a 85 gold. 92 kr. stroškov, torej 75 gold. 75 kr. prebitka. Glavnica znaša 946 gold. 54 kr., zato je vsega premoženja 1022 gold. 29 kr. Ker ima pa društvo še nekaj terjatev na izposojenem denarju, znaša vse društveno premoženje 1377 gold. 55 kr. — Član Zagorjan predlaga k temu poročilu, naj se one svote odpišejo, ki se morda ne bodo dale poterjati. Predsednik odgovarja, da je prav verjetno, da se bode vse uterjalo. Zatem je sledila volitev predsednika in novega odbora. Prof. Pleteršnik predlaga, naj se voli jednoglasno zopet stari odbor. Ker pa gg. L. Pintar in A. Svetek ne vzprejmeta več odborništva, izvolita se na njiju mesti gg. učitelj Funtek in prof. Orožen. Revizorjema se ivolita gg. Svetek in Zagorjan. Pri točki „sprememba §. 7 in 8 društvenih pravil“ nasvetuje predsednik dr. Vošnjak, naj plačujejo od sedaj naprej (in to že z letošnjim letom začeni) redni članovi po 2 in podporni po 1 gold. na leto. Po priporočilu člana Laha to obvelja. Pri posameznih predlogih vprašata člana Lah in Zagorjan, zakaj društvo ni odkrilo Vilharjeve plošče v Postojini. Na to odgovarja predsednik, da bi bilo društvo imelo s tem prevelike stroške, katerih nikakor ne zmore in katerih si ni upalo drugače pokriti. Član Zagorjan predlaga, naj bodo društveni večeri bolj pogostni, da bodo tudi podporni udje kak užitek imeli. K temu pridoda član Svetek še željo, naj se udje po okrožnici vabijo k društvenim večerom, ker marsikdo pozabi hitro, kar je v časnikih čital. Oboje obvelja. Ker se nihče več ne oglasi, sklene predsednik zborovanje.

— (Koncert.) ki ga je včeraj zvečer v redutni dvorani priredil g. profesor Fr. Gerbič bil je dobro obiskan. Izmej odličnjakov bili so prisotni: deželni predsednik baron Winkler, deželni glavar dr. Poklukar, ces. svetnik Murnik, župan Grasselli in drugi. Koncert je poslušalcem zelo ugajal in radi bi o njem pisali obširneje, ko bi nam baš danes časa in prostora ne dostajalo. Zato se hočemo omeniti na glavne točke in te so bile: Mešani zbor „Žitno polje“, nova skladba, ki se je g. Gerbiču posebno posrečila, arija iz opere „Seviljski brijač“ katero je z veliko bravuro in krasno koloraturo pela gospodična Daneševa, gosp. Gerbiča samospév Rubinsteinove pesmi „Pred mano glasno šumi“ in pa Zajčeva kantata „Iztočna zora“ z gosp. A. Puciharja izbornim samospévom. A tudi ostale točke bile so vse jako dobre, iposebno g. Moserja zelo vrolo igranje na gosli. Koncertanta, g. prof. Gerbiča, odlikovalo je občinstvo z lavorjevimi vencem in darilom, katero mu je s primernim govorom izročila gospodična Kersnikova.

— (Slavni občni zbor „Posojilnice v Celji“) je v svoji seji dne 25. marca t. l. sklenil

„Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji“ podeliti dar po 50 gold. Odbor imenovane društva je to svoto uže prejel in izreka tem potom najiskrenejšo zahvalo za velikodušni dar sl. „Posojilnice“ v Celji!

— („P opotnik“. Časopis za učitelje in prijatelje šole, Glasilo „Zaveze slovenskih učiteljskih društev v Ljubljani“) ima v 7. št. naslednjo vsebino: Zemljepisni pouk na ljudskih šolah. — Prirodopisni pouk v jednorazrednicah. (Pišeta prof. Henrik Schreiner in J. Koprivnik.) — O lepoznanstvu. (Piše Ivan Klemenčič.) — O razvoji bolgarskega šolstva. (Spisal prof. Ant. Bezenšek.) — Značaji. (Iz grškega po Teofrastu preložil prof. Fr. Brežnik.) — Slovstvo. — Društveni vestnik. — Dopisi in druge vesti. — Raznoterosti.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kotor 13. aprila. Črnogorski jaht „Sibil“ z velikim knezom Petrom Nikolajevičem, njegovo soprogo Milico in spremstvom odplul je iz Brindisija v Bar. Knez Nikola poklical je za velikonočne praznike Cetinjski pevski zbor v Bar.

Dunaj 14. aprila. Delavci in stražniki na severno-zahodni železnici zahtevajo povišanje mezde za petdeset odstotkov, osem ur dela na dan, nedeljski počitek in prvi dan maja praznik. Jdnake zahteve naznanili so premo govski delavci na severni železnici. Osebe francoskih in angleških modnih salonov danes ustavilo delo.

Razne vesti.

* (Ponesrečen rop.) V Levov-u opazil je nek redar dne 4. t. m. osobo brez obutala in pokrivala. Brž ko je ta sumljiva oseba videla, da jo je redar opazil, jame teči, redar pa za njo. Dolgo časa dirjata tako po mestu; ko pa pride preganjane do nekega ribnika, skoči vanj hoteč preplavati ga. Ko pa vidi, da se je prevaril, in da pride redar po suhem prej na nasprotno stran, uda se mu. Na policiji je rekel, da je 33-letni Jan Paczak, ter da je hotel neko gospo oropati, ker je njen soproger ravno odpotoval. Gospa je to tudi potrdila pripoveduje, da je prišel proti drugej uri po noči omenjeni potepuh res k njej s poročilom, da je sel prinesel brzovjavo ter da čaka v veži. Ko hoče iti gospa tjakaj, zgrabi jo Paczak ter jo jame daviti; a gospa, ki je bila močnejša, se mu iztrga ter jame upiti; potepuh pa skoči čez balkon na ulice, ne da bi se poškodeval ter hiti dalje; tu pa ga opazi redar.

* (V Szelicsi) blizu Kološvara na Erdeljskem pogorelo je 85 hiš. Škoda je velikanska, a posestniki bili so jako malo zavarovani.

* (Uboj zaradi senenih vil.) V zadnjem času sta se na Ogerskem v vasi Scelistye sprla dva kmeta zaradi senenih vil, čegave da so. Prepri bil je vedno hujši, dokler konečno Mitrovics ne zgrabi sekire, ki je ležala v bližini, ter ž njo razkolje črepinje svojemu sosedu Divraku, ki se takoj mrtev zgrudi na tla. Ubijalca so orožniki že dobili.

* (Kruta mati.) V Janeg-u na Češkem je neka ženska peljala v otročjem vozičku svoja dva otroka poleg tiru kljub opominjanju čuvaja, ki je ravno pričakoval tovornega vlaka. Ko se ta približa, postavi mati voziček z otrokoma počez na tir, tako da bi bila otroka izvestno izgubljena, ko bi ne bil strojevodja vlaka hipoma ustavil. Nečloveško mater prijelo je orožništvo, otroka pa so izročili drugim ljudem v varstvo.

* (Nova žival.) V London so pripeljali pred kratkim iz južne Amerike neko žival, ki je podobna žabi, pa lovi miši in podgane jako naglo, in laja kakor pes, da-si glas nekoliko spominja na raco.

Gorečnost za vero ali za narod!

Gospoda Kalana bi rad vprašal, ali se je vozil včeraj popoldne kot oznanjevalec miru ali kot sejalec lulike po Ljubljanskej okolici in dajal posestnikom à 1 gld. „za rajžo“ v Ljubljano k volitvam v mestni zastop, da bi volili kandidate priporočane od neodvisnega národnega meščanskega volilnega odbora; in, ali je šel denar iz njegovega žepa?

Ali je hotel g. kapelan s tem pospeševati mir ali prepir? — In — ali se hoče s tem činom kazati bolj „domoljuba“ ali vero- ali miroljuba? — O Spiegelberg! — — —

Gosp. Kalana prosi za tih odgovor na navedena vprašanja

Frán K....., radovednež.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrť leta gld. 1.15.

Loterijne srečke 12. aprila.

Na Dunaji: 17, 80, 82, 5, 25.
V Gradci: 81, 11, 40, 36, 60.

Tujei:

11. aprila.

Pri **Malič**: Wittorelli, Engel, pl. Hügel, Lehman, Kohn, Klerk z Dunaja — pl. Rathenburg iz Kočevja. — Durstmüller iz Brna.

Pri **Sionu**: Podobnik, Dinger, Waner, Hahn z Dunaja. — Schapringer iz Pečuha. — pl. Bartuška iz Trsta. Kailler iz Celja.

Pri **južnem kolodvoru**: Galerari, Cluesa, Wasserman iz Trsta.

Pri **Avstrijskem carji**: Biletič, Schäfer iz Beljaka.

Tržne cene v Ljubljani

dne 12. aprila t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	7 16	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	5 50	Surovo maslo,	70
Ječmen,	5 33	Jajce, jedno :	2
Oves,	4 —	Mleko, liter	10
Ajda,	5 33	Goveje meso, kgr.	60
Proso,	4 73	Telečje	60
Koruzna,	4 67	Svinjsko	58
Krompir,	3 21	Koštrunovo	38
Leča,	11 —	Pišanec	60
Grah,	10 —	Golob	20
Fižol,	9 —	Seno, 100 kile	2 05
Maslo, kgr.	1 —	Slama,	2 23
Mast,	68 —	Drva trda, 4 metr.	7
Špeh frišen	58 —	„ mehka, 4 „	4 30

VIZITNICE

priporoča

„Narodna Tiskarna“

po nizkej ceni.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
12. aprila	7. zjutraj	726.7 mm.	6.2° C	sl. svz.	obl.	5.0 mm.
	2. popol.	724.3 mm.	8.8° C	sl. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	724.2 mm.	6.4° C	sl. zah.	obl.	
13. aprila	7. zjutraj	724.8 mm.	7.0° C	sl. jz.	obl.	0.40 mm.
	2. popol.	726.8 mm.	10.2° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	728.2 mm.	6.8° C	sl. zah.	obl.	dežja.

Srednja temperatura + 7.1° in 8.0°, za — 2.0° in — 1.1° pod normalom.

Dunajska borza

dné 14. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danés
Papirna renta	88.85	—	89.30
Srebrna renta	88.95	—	89.40
Zlata renta	110.60	—	110.80
5% marcna renta	102.55	—	102.45
Akcije narodne banke	941. —	—	942. —
Kreditne akcije	301.75	—	302.25
London	118.95	—	118.95
Srebro	—	—	—
Napol.	9.44	—	9.44
C. kr. cekini	5.64	—	5.65
Nemške marke	58.42 1/2	—	58.37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	25) gld.	132	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	178	25
Ogerska zlata renta 4%	—	102	65
Ogerska papirna renta 5%	—	99	55
Dunava reg. srečke 5%	100	121	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	117	50
Kreditne srečke	100 gld.	187	75
Rudolfove srečke	10	20	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	149	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	—	217	—

Ajdove pleve.

Kdor in koliko jih ima in po kaki ceni, naj mi nemudoma naznani.

Ivan Fatur

Rakek.

(303)

Spretnega

notarskega pisarja

slovenščine in nemščine popolnoma veščega, vsprejem takoj. — Ponudbe in spričevala naj se določijo podpisanimu. — Ustrop precej ali vsaj do 15. aprila letos.

Stanko Pirnat,

(294—4)

c. kr. notar v Zatičini.

Srebrna kolajna na svetovni razstavi v Parizu 1889.

NAJBOLJŠI PAPIR ZA CIGARETE

JE PRISTNI

LE HOUBLON

FRANCOSK FABRIKAT

CAWLEY & HENRY

PARIS.

Dobiva se v vseh trafikah in prodajalnicah galanterij.

(8) Glavna zaloga: OTTO KANITZ & CO., Dunaj. (134)



FRAN CHRISTOPH-ov

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.



Zaradi teh praktičnih lastnosti in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorec lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.

Dobiva se v Ljubljani pri **FRAN CHRISTOPH,** izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

IVANU LUCKMANN-U.

Ljubljanska delniška družba za plinovo svečavo.

Podpisani, ki je v instalacijskih delih preskušeni in od slavnega magistrata koncesionovan, se je za

instalacije za vodovode

uredil in se priporoča za vsa v to stroko spadajoča dela.

Dotična vprašanja in proračune vodstvo naše tovarne najhitreje rešuje.

Upravni odbor.

(302—1)

Beloprstena tovarna

FRAN pl. RIESSBERGER & C^{OMP.}

Naznanilo otvorjenja.

Usojamo si uljudno naznanjati, da smo dne 1. aprila t. l. otvorili v Costovi hiši na Glavnem trgu v Celji

zalogo svoje beloprstene tovarne

in pričeli s prodajanjem. (298—2)
Imeli ne bodemo le svojih lastnih izdelkov, temveč tudi predmete za porabo in razkoš iz porcelana, majolike, steklenice in svetilnice na debelo in na drobno v največje izbiri, in naša naloga bode, strogo realno in po posebno nizkih cenah streči p. n. občinstvu.
Proseč za blagovoljna naročila, vabimo na ogled naše razložbe in se znamujemo z velespoštovanjem

Riessberger & Co.